

Nagy Koppány Zsolt

FAUSTINA NEM ADJA

Faustinának egy decemberi délután jelent meg az Ördög. Odakint már sötétedett, Faustina a könyveket rakosgatta a jó melegben. Nem örült, hogy az a néhány megmaradt olvasó mindig szanaszét hagyja őket, de ez volt a munkája, még ha szájalmasan fizették is érte. Gyerekeire gondolt, akik otthon fagyoskodnak a hideg, albérelt szobában, melyet a főbérlő alakított ki számukra a háza végében, a fáskamrából. „Holnap magammal hozom őket, itt legalább meleg van”, gondolta éppen Faustina, amikor az egyik kötetből előkanyargott az Ördög.

Faustina nyomban felismerte, hogy kicsoda, és nem is lepődött meg. Hiszen hányszor fogadkozott, hogy kicsivel több pénzért a lelkét is eladná neki? Sokszor, elégszer. Az viszont meglepte, micsoda irdatlan mancsa van: mint két szőrös kötőő kalapács, akkorák voltak.

- Hát itt volnék – mondta az Ördög. – Hívtál.
- Igen.
- Azt hiszem, tudnálak használni.
- Mire?
- Fausztolni kellene. Arra nincs emberünk. Félnék, fáj.
- Vállalom. Természetesen megvan az ára.
- Természetesen megfizetem.
- És akkor tudok majd venni egy saját lakást?
- Igen, tudsz. Akár többet is.
- Adósságaim is vannak. Diákhitel, személyi kölcsön. Plusz az albérlet.
- Megoldom.
- Hát... jó. Hol írjam alá?
- Hohó! Nem eszik olyan forrón. Előbb ki kell, hogy próbáljalak.

Faustina engedelmesen felhajtotta a szoknyáját, aztán összeszorította a fogát, és elernyesztette az alfelét. Az Ördög alaposan kipróbálta. Szinte szétszaggatta belülről. Faustina azonban még ennél is fájdalmasabbra számított, és miközben az Ördög már két kézzel kotort odabenn, arra gondolt, hogy ki lehet bírni.

Az Ördög kihúzta a kezét, megtörölte Faustina szoknyájában, és így szólt:

- Jól van. Egy hónap próbaidőre alkalmazlak.
- Kik lesznek az ügyfeleim?
- Elég sokan. Főleg a város férfilakosságának magányos és színes nemi életet élő tagjai. De mostanában már nők is szeretnek fausztolni. Lehet, hogy ők is eljárogatnak.
- És mi lesz, ha kiderül? Az ilyen dolgok többnyire kiderülnek.
- Hogyan?
- Nem tudom, de kiderülnek.
- Dehogyan derülnek ki! Minden ügyfelednek érdeke a hallgatás. A nőknek is. Beszélj Detti névvel. Ő is az én emberem.
- Detti néni?!

- Igen. Análban nyomja ... másra, mondjuk, már nem is jó.
- Detti néni?!
- Igen. Ugye nem is gondoltad volna?
- Hát ... nem.

Detti néni a könyvtárban takarított, és Faustina gyakran nézegette, milyen szépen öltözik, milyen jó cigarettákat szív. De soha nem gondolkodott túl sokat azon, ébredt rá most, hogy miből telik Detti néninek minderre.

- És hol fogadjam a vendégeket?
- Otthon.
- De otthon hideg van.
- Akkor itt.
- De akkor nem hozhatom be a gyerekeket.
- Hát nem.
- És ők fáznak otthon.
- Hát igen.
- Nem lehetne esetleg, hogy...?
- Nem – vágott közbe az Ördög. – Egy hónap múlva találkozunk és aláírjuk a szerződést.
- És mi lesz benne?
- Hogy örökre. De nem fogod megbánni.
- Jó.
- Mikor kezdek?
- Ma.
- Mikor?
- Most.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. Az Ördög elpárolgott. Faustina ajtót nyitott, és meglátta a kalapját zavartan babráló polgármestert.

- Ah, polgármester úr...
- Ah, Faustina!
- ... hogy mekkora keze van magának ...
- ... és milyen messzire elér!
- Hát akkor... fáradjon... beljebb.
- Jó meleg van itt.
- Igen. Le is vetkőzöm.
- Nem szükséges. Elég, ha felhajtja a szoknyáját. Orált vállal?
- Nem, csak fausztot.
- Kár. Elképzelttem egy-két...
- Nem. Csak fauszt.

*

A napok teltek, Faustina dolgozott. Talált egy pozitúrát, amelyikben néhány alkalom után már szinte alig érzett valamit, plusz beszerzett pár igen drága, de igen jó minőségű síkosítót. Szinte a teljes levonások után maradt fizetése ráment, és még csak ötödike volt, de majd kárpótolja az Ördög: hiszen ezt a hónapot mindenképpen kifizeti, még ha nem válik be végül, akkor is, nem?!

Sok vendége akadt. Néha éjjel is felköltötték, ilyenkor elfátyolozta arcát, és a könyvtárba sietett, miután alvó gyermekeit megcsókolta, és gondosan betakargatta. Zokszó nélkül tárta ki magát mindenféle kezeknek. A női kezeket kedvelte, azokat néha játékosan megszorította hüvelyizmaival. A nők ezt igen nagyra értékelték, hiszen jól tudták, milyen koncentrációra és önuralomra van szükség ehhez.

Még az Ördöggel való találkozás másnapján elbeszélgetett Detti nénivel.

– Detti néni ... hát te is?

– Miért, te is, Faustínám? – kérdezte Detti néni, és megölelte.

– Detti néni, meg lehet ezt szokni?

– Meg hát!

– És nincs semmi hátulütője? Úgy értem ... egészségileg.

– Mit mondjak ... néha nehezen tartom vissza a széketemet, de majd újravarratom, és jobb lesz.

– Aha.

– És mit szólna a Takarítók Szakszervezete, ha megtudná?

– Szerintem semmit. Sokan csináljuk.

– Na igen, de kifelé az az álláspont, hogy nekik csak erkölcsös asszony lehet tagjuk!

– Az csak duma.

– És ha megtudják a városban? Vagy a könyvtárigazgató asszony?

– Hát bizony kellemetlen lenne. Szerintem kirúgnának, és az is lehet, hogy másik városba kellene költöznöm.

– És akkor?

– Nem gondolok erre, drágám. Miért és honnan tudnák meg?

– Nem tudom, Detti néni. De ezek a dolgok mindig kiderülnek. Mindig.

– Majd megvéd az Ördög. Én már határozatlan idejű szerződéssel vagyok.

– Nem tudom, Detti néni ... Attól tartok, hogy az Ördög nem védi meg a sameszait.

– Dehogynem védi meg! – mondta Detti néni, de elgondolkodott. – Szerinted nem védi meg?

– Félek, hogy nem.

– És miért?

– Mert nem éri meg neki. Vállalni az arcát, a fáradságot, költséget ... Egyszerűen nem éri meg.

Olcsóbb, ha veszni hagy.

– Dehogysis, Faustina. Dehogysis. Megvéd az ... – tiltakozott Detti néni erőltlenül.

– Hát ... remélem is.

– Megvéd, meg. Megvéd.

*

Teltek a napok. Faustina dolgozott. Kifizette az albérletet, és már kenyérre sem volt pénze. A gyerekek az iskolában ettek, és mivel odakint közben igen hideg lett, délután mégiscsak bejöttek a könyvtárba. Faustina a gyerekrészlegre ültette le őket, írjanak házi feladatot, olvassanak. A gyerekrészleg soha nem volt gyerek, csöndes, pókhálós, könyvszagú szoba volt.

Ilyenkor azonban mégsem lehetett kinn, a könyvtárasztalon fausztozni, mint első este. Igaz, hogy olvasó nagyon ritkán érkezett, de a gyerekek bármikor kiszaladhattak az olvasóteremből egy kis vizet kérni, vagy pisilni. Ezért a női mosdóban fogadta a klienseket, de ott nagyon hideg volt. Állandóan szellőztetni kellett ugyanis, máskülönben az egész könyvtárt megtöltötte a kanálisszag.

Faustina igyekezett derűsen állni a munkához, de furcsa változást kezdett észrevenni magán. Minél könnyebben ment a munka, annál inkább szorongott.

Eleinte csak furcsa, ködös kedélyek ülték meg a lelkét: férjére, a fővárosba keveredett hajléktalanra gondolt, és összeszoruló gyomorral képzelte el, amint egyszer betoppan, és megkéseli azért, amit csinál. Mit mond majd akkor neki? Hogy nem küld pénzt a gyerekeknek, és élni kell? Erre az a barom biztos a saját példáját hozza fel, hogy lehet méltósággal élni szegényen is: ott vannak a kukák az étkezéshez, a fűtött plázák a szundikáláshoz. Az ember soha ne mondjon le a méltóságáról, Faustina, mert akkor a lelke is odalesz!, hallotta férje hangját, és szinte érezte borszagú leheletét.

Aztán eszébe jutott, hogy mi lesz akkor, ha betéved hozzá a könyvtárigazgató asszony? Vagy ha csak megtudja; valakitől egyszer csak megtudja. Vagy valamelyik egyetemi kollégája ... és aztán elhíreszteli az egész öregdiák-évfolyamon.

Faustinának mindene volt az egyetem, és a kollégák szeretete. Soha, sehol nem érezte magát olyan jól, mint az alatt a négy év alatt az egyetemen. Szerette a kollégáit, szeretett velük beszélgetni, vitatkozni. Irodalomról, az írott szó hatalmáról beszélgettek, és mind hittek benne, hogy a könyvek által előrébb megy a világ.

Az évfolyamtársak is szerették Faustinát: csendes, okos bölcsészlánynak tisztelték, és noha mostanában már csak évente egyszer találkoztak (ilyenkor mindig szánakozva méregették a szegényesen öltözködő Faustinát, pedig ők sem néztek ki jól: utcaseprők, konyhai kiségitők, iskolai mindenesek voltak a legtöbben közülük), Faustina valósággal behalt a gondolatba, hogy egyszer majd úgy kell beállítania közéljük, hogy feje fölött villog a glória: Kurva vagyok, fausztozást vállalok!

Mikor ebbe belegondolt (és egyre gyakrabban gondolt bele), heves hányinger tört rá (és egyre erősebb volt az inger). Nemsokára már ha csak a gondolat szele meglegyintette, öklendezni kezdett, amiben persze volt jó is, tudniillik az, hogy minden öklendezésnél összeszorult odalenn, és ezt fölötte újszerűnek és izgatónak találták a vendégei. Annál is inkább szüksége volt erre, mert többen jelezték, hogy kicsit már unják a klasszikus fausztozást, és elvárnák, hogy valami izgalmasabb dologgal álljon elő Faustina.

Egyik este maga az Ördög is megjelent, és elhívta magával egy vendéglőbe. Fizette a vacsoráját. Faustina azonban nem ette meg, hanem kis lábaskában hazavitte a gyerekeknek. (Nagy volt az öröm.)

– Figyelj, Faustina ... a vendégek fanyalognak.

– Mi bajuk van?

– Unnak. Nem vagy elég jó. Nem jól csinálod.

– Hogy csinálhatnám jobban?

– Nem tudom. Találj ki valamit! Órálozzál közben ... használj segédeszközöket!

– De nincs pénzem rá.

– Dehogyanis nincs. Van még egy kis megtakarításod. Tudom, hogy maradt egy kevés az augusztusi fizetésből, mikor a gyerekek Erzsébet-táborban voltak. Abból tudsz venni ezt-azt.

– Nem lehetne, hogy...

– Nem. Majd utólag elrendezzük. De amíg nincs szerződés, nem tudok fizetni. És a próbaidő lejárta előtt nincs szerződés. Nyugi, kifizetem ezt a hónapot, és minden költségedet térítem. De csak utólag.

– Tudod ... azt hiszem, nem akarom ezt csinálni ...

– Dehogyanem akarod.

– Ha kiderül ...

– ... nem derül ki!

– De ha mégis kiderül, végem van. Kirúgnak a könyvtárból...

– Hát ezen az álláson nincs mit sajnálni!

– És többé évfolyam-találkozóra sem járhatok.

– Miért? Olyan fontos az neked?

– Nagyon... Fontosabb, mint gondolnád. Vagy mint el tudnád képzelni.

– Hát kislány... valamit valamiért.

– Ha kiderül, meg tudsz védeni?

– Mitől?

– A támadásoktól.

– Ezt ugye nem kérdezted komolyan?

– Nem, nem – motyogta Faustina, és arra gondolt, hogy kezd megbolondulni. Még jó, hogy nem azt kéri az Ördögtől, hogy kiderülés esetén állítsa vissza státuszát az évfolyamon. Nincs az az Isten, aki vissza tudná.

– Hát akkor... szedd össze magad!

– Rendben – mondta Faustina, majd otthon, a régóta kihűlt csempékálya mögül előszedte az egyik szakadt bugyijába göngyölt megtakarítását, és másnap elutazott a megyeszékhelyre, hogy beszerezzen néhány kelléket.

*

A megyeszékhelyen két sex shop volt. Faustina már akkor tudta, hogy a rosszabbikat választotta (a másikért át kellett volna villamosozni a városon, és nem volt pénze jegyre), mikor kezét a kilincsre tette. De jött mögötte valaki, így hát benyitott.

A pult mögött Valéria állt, legkedvesebb évfolyamtársa. Mindketten zavarba jöttek.

– Szia... ööö... szia – mondta Faustina.

– Szia – mondta Valéria, és Faustina hűvösséget fedezett fel a hangjában.

– Izé... te itt dolgozol? – kérdezte Faustina zavartan babrálva a könyvtár kulcsait. (Mindig ezt babrálta, ha nehéz helyzetbe került.)

– Itt. És te hol dolgozol? – kérdezte Valéria, visszanyerve egyetemi körökben is híres magabiztosságát.

Tudja!, sikított egy hang Faustina fejében. Tudja, tudja, tudja!

Szédülni kezdett.

Ugyan, honnan tudná?, próbálkozott menteni a menthetőt, de Valéria hangja leterítette:

– Csak nem...

– Jaj, nem, dehogy. Dehogy, dehogy! Hogy is gondolsz ilyet?

– Csak nem még mindig a könyvtárban?

– Ja... De igen! Igen, ott vagyok a könyvtárban.

– És meg tudsz élni belőle?

– Nem... ööö... vagyis hogy igen. Ha okosan beosztom, izé... akkor igen.

– Képzem – mondta Valéria, és Faustinában újra felzúgtak a szirénák: Tudja, tudja, tudja!

– Pedig igen... meg tudok...

– Hát tudod mit? Én akár az Ördögnek is eladnám a lelkem, ha mondjuk tanárként dolgozhatnék – mondta Valéria, és sokatmondóan kacsintott.

– Hehe... hát igen... én is. Vagyis én nem... én szeretem a könyvtárat. Meleg van, meg minden. Szóval én nem, én nem adnám el! – kiáltotta.

- Jól van, na, nyugi! Nyugi – mérte végig Valéria. – Amúgy mit kérsz? Mivel szolgálhatok?
- Én... hát én... szóval csak betértem, hogy megnézzem, hogy vagy.
- De honnan tudtad, hogy itt dolgozom? Hiszen szinte semmit sem tudunk egymásról!
- Nem tudtam... csak hát a megérzés. Tudod, a híres, a női – nevetgélt zavartan Faustina, majd hozzátette: – Ne haragudj, nem tudod, hol van itt a közelben pékség? Estére érek haza, és vinnék kiflit a gyerekeknek.
- Itt a sarkon, balra. Aztán legyen még egymáshoz szerencsénk. Nemsokára évfolyam-találkozó, tudod!
- Jaj, tényleg... már nagyon várom. Akkor majd ott...
- Igen, ott majd. Viszlát!

*

Faustina a másik sex shopban bevásárolt, majd egész hazaúton háborgó gyomorral állt a buszon (így olcsóbban elvitte a sofőr, igaz, jegyet nem kapott). Ha azt mondjuk, vívódott, igazat mondanék.

Biztosan tudta, gondolta megint, ezúttal higgadtabban. Tudta, mert minden mondata erről árulkodott. De nem... nem tudhatta. Nyugodj meg, Faustina, nyugodj meg! Honnan tudhatta volna meg? Hiszen még nincs szerződés, nincs semmi! A vendégek kussolnak, az Ördög is hallgat, nem tudhatta, igazán nem... De akkor miért kérdezte, hogy... Ugyan már! Hát mi köze hozzá? Mi az isten köze van hozzá?! Miért, neki szabad sex shopban dolgozni, én meg nem fasztozhatok? Ő elmehet az évfolyam-találkozóra úgy, hogy vibrátorokat és buttplugokat árul?! És én nem? Kinek mi köze ahhoz, hogy mit csinálok? Kinek mi köze hozzá? Na és ha kiderül, akkor mi van? Akkor mi a jó bűdös franc van?! Nem érdekel. Derüljön ki, és kész! Hogy nem járhatok többé évfolyam-találkozóra? Jesszus úristen, hogy oda ne rohanjak! Nem is akarok járni. A sok lúzer közé! Mercedesszel megyek majd a Velencei tóhoz, Mercedesszel! Ezek meg üljenek a találkozón és beszéljék meg, mennyi az utcaseprő-norma, a közmunkás minimálbér, meg hogy a banános koton fogy-e jobban vagy az epres! Nem is akarok már közéjük tartozni, utálom őket, a hülye kétértelmű kérdéseikkel és a hátam mögötti összekacsintásaikkal egyetemben! Nekem talán nincs jogom boldog lenni, jól élni? Nem szégyellem én, amit csinálok. De bizony szégyelled. Nem szégyellem! Kellott a pénz, és kész. Majd ha neked is két kölyköd lesz, hülye kis picca, akkor álljál oda elém erkölcsöt osztani! Akkor majd megnézem, te mihez kezdesz!

A busz megérkezett, Faustina a megállóban hányt, amiben az volt a jó, hogy már nem volt éhes aznap, csak émelygett, így mindkét gyereknek egy egész kifli jutott. (Volt nagy öröm!)

*

A mennykő a harmadik hét közepe táján ütött be.

Detti néni lebukott. Valaki megszerezte a szerződését, és leköszölte a városka lapjában, a *Kurírban*. Fényképpel, szolgáltatással, árakkal. Detti nénire egész hiénafalka támadt rá. Gúnyversek születtek tátongó ánuszáról, szánalmas hebegését, mikor magyarul próbált valamit a tisztességtelen tarthatatlan voltáról, mellyel szemben a mai világban a tisztességtelen jómód az egyetlen alternatíva, elferdítették, a videót újra összevágták, képekkel hiteltelenítették elhangzó szavait, és három napig mindenki Detti néni segge lyukáról beszélt.

Negyedik nap kirúgták a múzeumból, és a Takarítók Szakszervezete is elbocsátotta tagjai közül. Ennek indoklására éles hangú, erkölcsmagaslati közleményt tettek közzé a *Kurírban*. Detti néninek nem volt maradása. Zokogva bepakolt a Mercedesébe, és elment wellness-hétféjére egy olyan hotelba, ahol plasztikai műtéteket is végeznek, és ahol garantálták, hogy kitágult részeit újra szűzlányosan fiatalra fércelik össze.

Faustina nem hallott többet róla.

Néha eszébe jutott, hogy talán már nem is él. Vagy a rendkívül kínos helyzetbe került Takarítók Szakszervezete tette el láb alól... esetleg maga az Ördög, akinek semmi szüksége fecsegő szájakra, és fenekere sem.

*

Faustinát roppant feldúlta az eset. Napokig nem tudott dolgozni, illetve néha megpróbált, de ilyenkor szinte kivétel nélkül úgy görcsbe rándult akció közben a hüvelye, hogy a vendégek alig tudták kirángatni az öklüket belőle. Volt olyan is, hogy apró húscsapatok szakadtak ki belőle, sokáig vérzett.

Nem írom alá, döntötte el egyik reggel, a negyedik hét elején. Nem írom alá, ha beledöglöm, akkor sem. Nem írom alá a szerződést, nem leszek az Ördög hegedőse! Hogyne! Hogy kizárjanak az évfolyam-találkozóról! Az egyetlen dologról, ami boldoggá tesz, ahová tartozom. Mit nyernék és mit veszítenék? Mindent és semmit?! Egy lófaszt, barátocskáim, egy lófaszt! Semmit sem nyernék, de mindent elveszítenék! Na de a gyerekekre is gondolni kell! A gyerekek, a gyerekek... eddig is megvoltunk valahogy, ezután is megleszünk. Igen, de mi lesz belőlük? Hogy állok meg előttük, mikor az ebédpénzt be kell fizetni? Az Ördög biztosan ügyvédet csinál belőlük, ha aláírod, és jól fausztozol tovább! De milyen áron, bazmeg, milyen áron?! Így éljek? Gyalázatban? De hiszen nem derül ki! Igenis, kiderül. Ha most nem, akkor egy év múlva, ha akkor nem, akkor tíz év múlva! Úgy járok, mint a besúgók! Tíz év múlva kiderül, és hirtelen mindenki elmenekül tőlem és mellőlem! Akkor aztán baszhatom... baszhatom az ügyvédgyerekeket és a Mercedesemet is! Mert a gyerekek kirepülnek ügyvédkedni, a Mercedesszel meg csak évfolyam-találkozókra akarok járni. Meg vagy te bolondulva? Mercedesszel évfolyam-találkozóra?! Hiszen akkor nyomban lebuksz! Húha, tényleg. De hiszen nem írom alá, hogy bukhatnék le?! Nem írod alá? Nem? És mit adsz enni a gyerekeknek? Még másfél hét van fizetésig, te hülye, és minden pénzed elköltötted, tékápe már a jövő havi fizetés felét is! Hallod, hogy bögnék a gyerekek? Az éhségtől bögnék! Az éhségtől! Istenem, istenem... tényleg, istenem. Aláírom, alá én. Még kicsit bírjátok ki, drágáim, még csak pár napot. Aztán lesz vaj, és lesz parizer is. Istenek leszünk, istenek! Aláírom, alá én, a fene enné meg...

Megátkozta a városka prűd polgárait, akik miatt nem végezheti örömmel és jókedvvel ezt a munkát, amelyhez – úgy érezte – immár kiválóan ért.

*

A következő napokban teljes odaadással dolgozott. Olyan lelkesen, mint még soha. Az elmúlt időszak bénázásait próbálta helyrehozni, hiszen tudta, hogy az Ördög figyel, és rosszállóan csóválja a fejét, ha hibázik.

A vendégei szinte elérzékenyültek az örömtől. Vállalt már mindent. Szopott, nyalt és análozott is, miközben a vendégek fausztoztak. Imádták, egyszerűen imádták! A polgármesternek még a könnye is kicsordult.

– Faustina ... – mondta. – drága Faustina ... – tette hozzá, de nem tudta folytatni. Zokogásba tört ki, és azzal a törölközővel (Faustina vett néhányat, nem kevés pénzért) itatgatta a könnyeit, amelybe előzőleg a kezét törölte.

Egyik este az Ördög is megjelent:

– Ez az, kislány, ez az! Ez a helyes irány! Így kell ezt csinálni! Így kell ezt csi-nál-ni! Ha bármilyen kérdésed van, dörzsöld meg ezt a hüvelytágítót, és nyomban megjelenek!

Faustina boldog volt és büszke. Büszke volt magára, mert lám, az egész városkában (de talán az egész megyében is) ő az egyetlen, aki tud fausztózni. Bizony... olyan dolgot tudok, amit senki más! Nem is merik, nem is tudják! Pedig igazán semmiség! Már rég nem is fáj! És nem fog kiderülni, ugyan, hogy derülne ki?

Kölcsönként az igazgató asszonytól hozomra, megkapta. Vett tizenöt deka parizert és két szelet szalámit, és irdatlan mulatságot csaptak. Fausztina örömeiben felhígította az egyik vendég nála felejtett parfümjét, és felhajtotta. Kicsit émelygett az íz miatt, mert rendkívül illatos volt, de nyomban megcsapta valami kellemes bódultság, és onnan kezdve minden jó lett.

A gyerekek elaludtak, Faustina betakargatta őket, majd tántorogva ő is a szalmazsákhoz lépett. Szinte elájult, de előtte még ezt motyogta halkán:

– Senki nem tudja, amit én, senki ... és hogyan is ... ugyan már, ugyan már, ugyan már ...

*

Az éjszaka közepén felébredt, és a takaróra hányt. A lehelete látszott a levegőben. Sokáig öklendezett, és próbálta felidézni az álmát. Álmában Titusz jött felé, akibe szerelmes volt az egyetlen.

– Mit tettél, Faustina?

– Miért, mit tettem? – kérdezte álmában Faustina, mert még dolgozott benne a hígított parfüm okozta magabiztosság.

– Eladtad magad az Ördögnek!

– Hát – mondta kacéran Faustina, és elhatározta, hogy most elcsábítja Tituszt, mert ez az egyetemi évek alatt egyszer sem sikerült – el. Megfizetett érte!

– Gyűlöllek, Faustina! Légy átkozott, te nyomorult némbor, légy átkozott, amiért szegényt hoztál az egész évfolyamra!

Faustinát letaglózta ez a hirtelen váltás és a hangnem. Percekig meg sem tudott szólalni.

– De hiszen gyerekeim vannak ... – nyögte ki végül.

– Jó kifogás! – mondta gúnyosan Titusz.

– Valéria sex shopban dolgozik! – kapálózott Faustina. – Neki szabad?

– Az más.

– Nem más! Igenis nem más! Neki talán szabad? Ő nem hoz szegényt az évfolyamra?

– Faustina, meg kell értened Valériát! Nyaralásra gyűjt, Bulgárba mennek a nyáron.

– Hát bazmeg, Titusz, bazmeg! Én élelemre gyűjtök, te hülye faszi! Érted? Élelemre! A gyerekeimnek!

– Szar duma.

– Nem duma, ez az igazság! Gyűlöllek, Titusz, gyűlöllek, nem is akarlak látni!

– Dehogynem. Bármikor leszopnál, ha akarnám. De nem akarom. Nem vagyok lyuksógor az Ördöggel.

És Faustina érezte, hogy tényleg, hogy tényleg itt és most leszopná Tituszt, ráadásul ingyen.

Zokogva borult a férfi keblére. Titusz átölelte, csöndesen simogatta a haját.

– Hát az üdvösségre nem gondolsz, te kis hülye? Arra nem gondolsz, mi lesz, mikor a Jóisten legyőzi a Sátánt, és eljön az utolsó ítélet? Arra nem gondolsz, hogy akkor mi lesz veled? Az üdvösséged, Faustina ... az üdvösséged az egyetlen tulajdonod, amit senki nem vehet el tőled.

– Még nem írtam alá, Titusz ... még nem írtam alá! – nyöszörögte Faustina, és könnyes arcát a férfi ingébe dörzsölte.

– Akkor ne is írd alá! – mondta ridegen Titusz, majd eltolta magától, hátat fordított, és elment. Ekkor ébredt fel Faustina, és hányt parfümillatút a bűdös és poloskás takaróra.

*

Másnap reggel megidézte az Ördögöt.

– Hívtál, Faustina, itt vagyok.

– Nem szerződöm. Nem írok alá semmit. Nem kell a pénzed. Természetesen az elmúlt egy hónapra sem – mondta Faustina büszkén és enyhén provokatív módon, arra számítva, hogy az Ördög kérdezősködni kezd, és akkor elmondhatja mindazt az Odüsszeiát, amelyik ehhez a döntéshez vezetett. Furcsa volt azonban, hogy nem érzett megkönnyebbülést, csak közepes szorongást.

– Rendben van – mondta kérdezősködés és gyözködés helyett az Ördög, és szedelőzködni kezdett.

– Ugye nincs harag? – próbálta (kétségbeesetten) fenntartani a beszélgetést Faustina.

– Nincs.

– Megérted, ugye?

– Meg.

– És ... és ... – de már nem volt mit kérdeznie.

– Akkor szervusz.

– Szervusz ... – mondta Faustina, és leroskadt a hányásszagú takaróra.

Mikor az Ördög elment, Faustina zokogásban tört ki:

– Mindent elrontottam, Uramisten, mindent elrontottam! Soha többé nem lesz ilyen lehetőségem! A könyvtárban fogok dolgozni, amíg beledöglöm, és éhen fogunk halni, vagy ehetünk kiflit, amíg élünk! Ó, mit tettem, Istenem, mit tettem? Micsoda idióta barom vagyok! Hát miért küldtem el? Miért engedtem el?! Mi lesz velem, Istenem, mi lesz velünk?! Hol vagy ilyenkor, bazmeg, hol? Hiszen érted tettem! Mutasd meg magad, lássam a kezed nyomát, te mocsok! Nem ... nem ... – lihegte lázasan. – Még vissza lehet csinálni! Vissza lehet csinálni! Hol a hüvelytágító? Hol az a rohadt hüvelytágító?!

Az éjjeliszekrényre tette, a műanyag vizespohár mellé. Felkapta, és kétségbeesetten dörzsölni kezdte:

– Jelenj meg, Ördög, jelenj meg! Kérlek szépen, jelenj meg, gyere vissza hozzám! Örökre a szolgád leszek, belém rúghatsz, kihasználhatsz, azt sem bánom, ha minden kiderül! Sokkal rosszabb feltételek mellett leszek a tied ... ööö ... mélytorkot is vállalok! Csak gyere vissza, kérlek, gyere vissza, ne hagyj éhen vesznem a gyerekeimmel együtt! Könyörgöm, Uram, könyörgöm, Ördögisten, könyörgöm, gyere vissza! – hangja elvékonyodott, a takaróra hanyatlott, és egyre lanyhább mozdulatokkal dörzsölte a hüvelytágítót.

– Gyere vissza, kérlek! Kirakhatják az arcomat a *Kurírba*, büszkén fogom vállalni ... jöhetnek egyszerre hárman is, mind ugyanoda dughatják a kezüket, egyszerre tízen, százan, akárhányan ... csak gyere!

Ekkor érkeztek vissza az utcai budiról a gyerekek. Mindig együtt engedte ki őket, mert ezen a környéken gyakran tűntek el ekkoraforma kisfiúk és kislányok.

– Anyuka! – szepegte a kislány. – Éhes vagyok! Adj ennem!

Faustina csöndben zokogni kezdett, és addig zokogott, míg ki nem simult a lelke. Aztán már csak tompán sajnált, kivált, mikor az elveszett pénzre, az egyhavi fizetésre gondolt, melyért úgy megdolgozott, és amelyről oly könnyen és magabiztosan lemondott: mennyi kirándulás a Ligetbe, mennyi finom bableves, mennyi remek hangulatú buszút, milyen szép tréningruhák! Hát ez most már mind odavan. Tárgyilagos is tudott lenni pár percre:

– Örvényben voltam, Ő meg a kezét nyújtotta... megfogtam, aztán elengedtem... Süllyedni kezdtem, mire sikítózni kezdtem, ne engedj el, ne engedj el, kérlek! A keze már nem ért el hozzám, ezért botot nyújtott. Megfogtam, majd azt is ellöktem. És most elsüllyedek, és most megfulladok.

*

Aznap délelőtt a könyvtár merülőforralója segítségével megfőzött egy kis papírt egy régi Faustból, és a pépet gyermekei szájába kanalazta. Aztán kiment a fürdőszobába, felkapcsolta a villanyt, és a tükörbe nézett:

– Bezzeg abból soha nem lesz hős, aki nem adja... Faustina nem lehet hős. Marad a gyáva nő, akire mindig vádlón merednek majd a gyermekei.

A tükröt bámulta. És látta, amint szeme alatt ráncok jelennek meg, és mélyülnek, nőnek.